

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **F. K.**, zast. JUDr. Janem Vobrem, advokátem se sídlem náměstí Tomáše Bati 417/12, Sezimovo Ústí, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015, čj. 41603/15/5200-10422-708855, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2018, čj. 62 Af 30/2016-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 25. 6. 2014, čj. 1238873/14/2910-24801-301170, doměřil žalobci za zdaňovací období roku 2012 daň z příjmů fyzických osob ve výši 165 900 Kč a sdělil mu penále z doměřené daně ve výši 33 180 Kč.

[2] Správce daně během daňové kontroly daně z příjmů mj. zjistil rozdíl mezi nájemným nebytových prostor pronajatých žalobcem společnosti Krásl, spol. s r. o., a cenami obvyklými, zjištěnými správcem daně. Tím, že se žalobce jako pronajímatel odchýlil od obvyklé ceny nájemného, zkrátil svou daň z příjmů. Správce daně proto upravil žalobci základ daně z příjmů o částku 786 255 Kč, která představuje rozdíl mezi sjednaným nájemným a obvyklým nájemným ve výši zjištěné správcem daně. Žalovaný rozhodnutí správce daně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Krajský soud se však ztotožnil s rozhodnutím žalovaného a žalobu zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Ve vztahu k ceně nájemného stěžovatel namítá, že šlo o cenu sjednanou, v níž bylo promítnuto obvyklé nájemné v daném místě. Stěžovatel zpochybňuje srovnatelnost referenčního nájemného, které použil správce daně. Podle stěžovatele bylo běžnou cenou v letech 2009-2013 nájemné ve výši 156-200 Kč/m^2/rok.

[5] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil postup správce daně při daňové kontrole, který vyústil ve vydání dodatečného platebního výměru. Kvůli tomu mu pak správce daně neumožnil odečíst si daňovou ztrátu z roku 2010. Stěžovatel připouští, že není možné uplatnit daňovou ztrátu za rok 2010, jestliže krajský soud zamítl jiným rozsudkem stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti zrušení daňové ztráty žalobce za rok 2010. Tento rozsudek však stěžovatel rovněž napadl kasační stížností. Pokud bude kasační stížnost proti rozsudku ve věci 62 Af 28/2016 úspěšná, bude se muset krajský soud vypořádat s touto otázkou znovu.

[6] Rozhodnutí krajského soudu je podle stěžovatele také nepřezkoumatelné, neboť soud nedostatečně vyložil své úvahy a převzal úvahy správce daně.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] NSS v tomto rozsudku vychází ze svých dřívějších rozsudků ze dne 16. 8. 2018, čj. 10 Afs 104/2018-40, a ze dne 28. 11. 2018, čj. 10 Afs 103/2018-44. Oba rozsudky se týkají stejného stěžovatele a srovnatelné věci, jen s tím rozdílem, že řeší daň z příjmů fyzických osob za roky 2010 a 2011, zatímco v nyní řešené věci jde o stejnou daň za rok 2012. Protože je námitka týkající se ceny nájemného stejná, nebude NSS obsáhle opakovat argumenty, které již vyslovil. Namísto toho stručně odkáže na stěžejní pasáže rozsudku 10 Afs 104/2018.

[9] Úvodem NSS poznamenává, že s ohledem na svou ustálenou judikaturu se bude dále zabývat jen konkrétními stěžovatelovými argumenty, nikoliv obecnými odkazy na jeho dřívější podání (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[10] Dále je třeba říci, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Rozsudek se zabývá všemi podstatnými žalobními argumenty, vyjadřuje se ke všem důležitým skutkovým i právním problémům. Stěžovatel zjevně zaměňuje nepřezkoumatelnost rozsudku se svým nesouhlasem s právními závěry krajského soudu. Rovněž není vadou rozsudku to, pokud krajský soud používá k odůvodnění svých závěrů stejnou argumentaci jako žalovaný, jestliže ji v rámci právního posouzení shledá správnou. Formulování obsahově stejných právních názorů pomocí jiných slovních obratů by bylo ryze účelové a nic by účastníkům řízení nepřineslo.

[11] K okruhu námitek týkajících se pronájmu nebytových prostor stěžovatelem obchodní společnosti Krásl, spol. s r. o., lze jen stručně shrnout, že sporný smluvní vztah

pokračování

vznikl mezi kapitálově propojenými osobami. Správce daně se při posouzení této situace řídil ustanovením § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů, podle něhož *liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl*.

[12] NSS se ztotožňuje se správcem daně, žalovaným i krajským soudem v tom, že správce daně prokázal, že se cena nájmu liší od běžné tržní ceny. Správce daně postupoval správně, z různých údajů o obvyklé ceně nájemného v daném místě a čase vzal v potaz údaj pro stěžovatele nejvstřícnější, tedy údaj 320 Kč za 1 m²/rok bez DPH. Lze konstatovat, že referenční nemovitosti nikdy nebudou zcela identické s nemovitostí pronajímanou stěžovatelem. Žalovaný se rovněž zcela přezkoumatelně vypořádal s důkazy předloženými stěžovatelem, který se snažil dokázat, že obvyklé nájemné bylo jiné, nižší. Dokládal to však smlouvami uzavřenými na sklonku 90. let, tedy více než deset let před rozhodným zdaňovacím obdobím roku 2012, navíc před provedením výstavby areálu a před stavebními úpravami. V jiném případě se doložená smlouva týkala nemovitosti, která mj. vůbec neslouží jako výrobní prostory. Nebyla proto srovnatelná se smlouvou uzavřenou mezi stěžovatelem a společností Krásl, spol. s r. o. NSS tedy uzavírá, že tento soubor námitek není důvodný. V podrobnostech soud k tomuto okruhu námitek odkazuje na argumentaci v části III.B. (body 27 až 36) rozsudku 10 Afs 104/2018.

[13] NSS dále posoudil stěžovatelovu námitku, že krajský soud nemohl rozhodnout o tom, zda stěžovatel mohl uplatnit ve zdaňovacím období roku 2012 daňovou ztrátu z roku 2010, jestliže byla podána kasační stížnost proti rozsudku ve věci 62 Af 28/2016, v níž se řešilo zrušení stěžovatelovy daňové ztráty za rok 2010. Správce daně v této věci zjistil, že stěžovatel vyčíslil daňovou ztrátu neoprávněně. Rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí správce daně, je pravomocné (žaloba proti rozhodnutí žalovaného ani kasační stížnost neměla odkladný účinek), proto není důvod, aby krajský soud v nyní řešené věci musel vyčkávat na rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku ve věci 62 Af 28/2016. Krajský soud tedy nijak nepochybil, když rozhodl o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. 41603/15/5200-10422-708855, aniž počkal na rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku 62 Af 28/2016. Na okraj NSS podotýká, že o ní již bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, čj. 10 Afs 104/2018-40, kterým NSS stěžovatelovu kasační stížnost zamítl. Soud tak ani tuto námitku neshledal důvodnou.

[14] NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu